

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobkyně: **K. K.**, narozená dne XX. YY. ZZZZ
st. příslušnost: Republika Kazachstán
bytem v ČR J., P.
zastoupená obecným zmocněncem Mgr. M. K.
bytem C., P.

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 7. 2016, č. j. MV-52331-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 19. 8. 2016 domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 1. 2016, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

OAM-12537-38/DP-2013 (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle § 46 odst. 1 ve spojení s §56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní.

2. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 21. 7. 2016.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí stručně shrnula skutečnosti zjištěné ze spisového materiálu, na základě kterých dospěl správní orgán I. stupně k závěru o naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem jiné/ostatní (dále též jen „povolení“) dle § 46 odst. 1 ve spojení s §56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť ze strany žalobkyně nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.
4. Žalovaná uvedla, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě dlouhodobého víza za účelem jiné/ostatní s platností od 7. 9. 2012 do 6. 3. 2013. Dne 6. 3. 2013 podala žalobkyně u správního orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní (dále též „žádost“), které správní orgán I. stupně nevyhověl a řízení usnesením zastavil. Na základě odvolání žalobkyně žalovaná zrušila usnesení o zastavení řízení a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.
5. Jako doklad o účelu pobytu žalobkyně k žádosti doložila jednotné potvrzení o přijetí ke studiu na 1. Slovanském gymnáziu a jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky v období od 1. 10. 2014 do 31. 8. 2015.
6. Správní orgán I. stupně výzvou č. j. OAM-12537-26/DP-2013 ze dne 8. 9. 2015 (dále též jen „výzva“) vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti ve lhůtě 14 dní, neboť součástí žádosti nebyl aktuální doklad potvrzující účel pobytu na území, aktuální doklad o zajištění prostředků k pobytu na území, aktuální doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, aktuální doklad o cestovním zdravotním pojištění a doklad o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu. Výzva byla žalobkyni doručena dne 11. 9. 2015.
7. Dne 30. 9. 2015 žalobkyně doložila výpis obrátů ze sporožirového účtu za měsíc září 2015, doklad o zajištění ubytování a smlouvu o komplexním zdravotním pojištění cizinců včetně dokladu o zaplacení pojistného, přičemž uvedla, že hodlá změnit účel pobytu, proto dokládá dokumenty svědčící o tom, že žádosti lze vyhovět s platností do ukončení studia. Požadovaný doklad o účelu pobytu žalobkyně nedoložila.
8. Po seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí a po nahlédnutí do spisového materiálu žalobkyně ve vyjádření ze dne 19. 1. 2016 konstatovala, že v doložených podkladech předložila, že plní účel pobytu, pro který jí bylo pobytové oprávnění uděleno, o čemž svědčí doklad o studiu žalobkyně. Dále uvedla, že podala další žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na základě jiného účelu pobytu, o kterém dosud nebylo rozhodnuto, a navrhla, aby obě správní řízení vedená pod různými čísly jednacími byla spojena a vedena jako jedna žádost, o které správní orgán I. stupně rozhodne.
9. Vyrozměním č. j. OAM-12537-37/DP-2013 ze dne 27. 1. 2016 správní orgán I. stupně sdělil žalobkyni, že její žádosti o spojení správních řízení nebylo vyhověno, jelikož se obě

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

řízení nacházejí v různých fázích a spojení řízení by nebylo z hlediska provádění důkazů účelné.

10. Prvostupňové rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní, neboť nebyly předloženy ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, bylo žalobkyni doručeno dne 11. 2. 2016.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítla, že veškeré požadované dokumenty správnímu orgánu I. stupně doložila, avšak správní orgán I. stupně vedl řízení příliš dlouho, takže žalobkyně ještě za trvání platného pobytu podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Žalobkyně odkázala na zásadu hospodárnosti a namítla, že mnohem hospodárnějším by bylo spojit obě probíhající správní řízení do jednoho, jak navrhovala, neboť oba pobyty na sebe navazují, než zamítat postupně jednu žádost za druhou. Dále namítla, že při rozhodování o pobytovém oprávnění ve shodném případě paní Z. O. postupoval správní orgán I. stupně odlišně než v případě žalobkyně. Žalobkyně rovněž namítla, že správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že předložila doklad o zdravotním pojištění, který již pozbyl platnost, ačkoliv dodatkem ze dne 25. 9. 2015 doplnila žádost o platné zdravotní pojištění až do roku 2017 spolu s dokladem o zaplacení pojistného.
12. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobkyně byla vyzvána k odstranění vad žádosti, kdy měla mimo jiné doložit nové potvrzení o studiu platností od 1. 9. 2015 na celou dobu předpokládaného pobytu, avšak žádný doklad, který by ověřoval její požadovaný účel jiné/ostatní již nedoložila. Podle názoru žalované nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání prvostupňového rozhodnutí nemá vliv na jeho zákonnost. Žalovaná souhlasila se zamítnutím žádosti žalobkyně o spojení obou probíhajících řízení z důvodu neúčelnosti. K námitce shodného případu paní Z. O., ve kterém měl správní orgán I. stupně postupovat odlišně, žalovaná uvedla, že s každou podanou žádostí je třeba vyhodnocovat individuální okolnosti daného případu. K dokladu o zdravotním pojištění žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí naopak uvedl, že žalobkyně na výzvu správního orgánu I. stupně doklad o komplexním zdravotním pojištění doložila. Žádost žalobkyně byla zamítnuta z důvodu nedoložení dokladu prokazujícího účel pobytu na území s platností od 1. 9. 2015.
13. Žalovaná v průběhu správního řízení I. stupně neshledala existenci vad řízení, které by mohly mít vliv na soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy. Dle názoru žalované bylo prvostupňové rozhodnutí řádně odůvodněno, bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem jiné/ostatní dle § 46 odst. 1 ve spojení s §56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

III. Žaloba

14. Žalobkyně v žalobě namítala, že správní orgány porušily § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu, jehož znění citovala. K tomu uvedla, že doložila veškeré požadované dokumenty do žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR a správní orgán I. stupně záměrně natahoval správní řízení tak, aby dokázal, že zastavení řízení ze dne 31. 5. 2013,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

kteří předcházelo napadenému rozhodnutí, nebylo náhodné. O tom, že žalobkyně podala žádost za jiným účelem pobytu ještě za trvání platného pobytu, byl správní orgán I. stupně informován.

15. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán má dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu, přičemž správní orgán má rozhodovat skutkově shodné nebo podobné případy tak, aby nevznikaly důvodné rozdíly. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na skutkově zcela shodný případ Z. O., nar. ..., bytem jako žalobkyně, kde správní orgán I. stupně při rozhodování o jejím pobytovém povolení postupoval odlišně.
16. Žalobkyně rovněž konstatovala, že mnohem hospodárnější bylo spojit obě probíhající řízení do jednoho, neboť oba pobyty navazují na sebe.
17. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí částečně vyjmenovává, z jakých dokumentů vycházel při vydání rozhodnutí a mimo jiné uvádí, že žalobkyně předložila doklad o zdravotním pojištění, který již pozbyl platnost. Žalobkyně upozornila, že dodatkem ze dne 25. 9. 2015 byla její žádost doplněna o platné zdravotní pojištění až do roku 2017 spolu s dokladem o zaplacení pojistného, přičemž tento doklad správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nezmiňuje.
18. Žalobkyně závěrem navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

19. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 20. 9. 2016 setrvala na právním názoru uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které, pokud jde o vyličení skutkového i právního stavu, plně odkázala. Žalovaná uvedla, že souhlasí s rozhodnutím správního orgánu I. stupně o zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem jiné/ostatní dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyní nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.
20. K námitce žalobkyně ohledně porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu žalovaná uvedla, že žalobkyně měla možnost využít tzv. institut ochrany před nečinností dle § 80 odst. 3 správního řádu a podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, což neučinila. Skutečnost, že správní orgán I. stupně nevydal rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, nemá podle žalované vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně byla výzvou ze dne 8. 10. 2015 vyzvána k odstranění vad žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, mimo jiné k doložení aktuálního dokladu potvrzujícího požadovaný účel pobytu na území ČR, vady žádosti však neodstranila.
21. K námitce žalobkyně, kterou poukazovala na porušení zásady legitimního očekávání s ohledem na skutkově zcela shodný případ Z. O., kde správní orgán I. stupně při rozhodování o jejím pobytovém povolení měl postupovat odlišně než v případě žalobkyně, žalovaná konstatovala, že každé správní řízení musí být posuzováno individuálně a jednotlivá kritéria v různých případech mohou mít s ohledem na skutkové okolnosti různý vliv. Žalovaná zdůraznila, že žalobkyně ve své námitce nekonkretizovala, v čem spatřuje shodnost daných případů a tedy porušení zásady legitimního očekávání, a proto se k uvedené námitce ani žalovaná nemohla konkrétněji vyjádřit.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

22. Žalovaná dále uvedla, že souhlasí s nevyhověním žádosti žalobkyně o spojení obou probíhajících řízení, jelikož obě řízení se nacházela v různých fázích, týkala se jiných účelů pobytu a jejich spojení by nebylo účelné.
23. K námitce žalobkyně týkající se správním orgánem I. stupně vytýkané absence dokladu o zdravotním pojištění žalovaná zopakovala argumentaci z odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatovala, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí č. j. OAM-12537-38/DP-2013 ze dne 29. 1. 2016 naopak uvedl, že žalobkyně na jeho výzvu doklad o komplexním zdravotním pojištění doložila. Žádost žalobkyně byla zamítnuta z jiného důvodu, a sice z důvodu nedoložení dokladu prokazujícího účel pobytu na území s platností od 01. 09. 2015.

V. Jednání

24. Při jednání konaném dne 19. 6. 2019 žalovaná setrvala na svém procesním stanovisku, odkázala na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, přednesla obsah svého vyjádření k podané žalobě a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Neúčast řádně předvolané žalobkyně na nařízeném jednání projednání a skončení věci nebránila (§49 odst. 3 s. ř. s.).
25. Návrhy na provedení důkazů označené žalobkyní v žalobě městský soud pro nadbytečnost zamítl, neboť se jedná o listiny, které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází a jehož obsah s ohledem na právní názor soudu k rozhodnutí věci zcela postačoval.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

1. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
2. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
3. Podle § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
4. Podle § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad potvrzující účel pobytu na území.
5. Podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.
6. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i před provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.

7. Podle § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.
8. Podle § 2 odst. 4 správního řádu právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
9. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
10. Podle § 140 odst. 1 správního řádu správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.
11. Podstatou prvního žalobního bodu je tvrzení žalobkyně, že žalovaná i správní orgán I. stupně svými rozhodnutími porušily § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu, neboť žalobkyně doložila veškeré požadované dokumenty již do žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR a správní orgán I. stupně záměrně natahoval správní řízení tak, aby dokázal, že zastavení řízení ze dne 31. 5. 2013, které předcházelo napadenému rozhodnutí, nebylo náhodné.
12. K tomu soud konstatuje, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že správní orgány obou stupňů se konkrétními důvody zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní podrobně zabývaly a vyhodnotily je z pohledu zákonem stanovených podmínek. Správní úřady obou stupňů se ve správním řízení zabývaly všemi v potřebném rozsahu shromážděnými důkazy a v odůvodnění svých rozhodnutí se náležitě vypořádaly se zjištěnými skutečnostmi. Skutkový stav věci byl v daném případě zjištěn zcela v souladu s § 3 správního řádu tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu správního orgánu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona.
13. Je zřejmé, že rozhodování o tom, komu bude pobyt na území státu povolen či zrušen, přísluší pouze státu samotnému, který je nadto oprávněn v rámci zákona, daných možností a s ohledem na mezinárodní závazky stanovit konkrétní pravidla. Aby uvedený mechanismus řádně fungoval, je nezbytné, aby při rozhodování o pobytových záležitostech byla příslušnému správnímu úřadu dána právním předpisem i možnost posoudit všechny okolnosti individuálního případu. Soudy ve správním soudnictví již opakovaně judikovaly, že žádné z práv, uvedených v Listině základních práv a svobod, nezakládá cizinci nárok na jeho pobyt na území České republiky, neboť takové právo mají jen státní občané České republiky (srov. *rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 43/2003, usnesení ÚS ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 38/04*). Stejně tak neexistuje ústavně

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky a je tudíž věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území a s ohledem na vlastní zájmy.

14. Soud ze spisového materiálu ověřil, že žalobkyně účel požadovaného dlouhodobého pobytu jiné/ostatní plnila v období ode dne 1. 10. 2014 do 31. 8. 2015, kdy studovala na 1. Slovanském gymnáziu, jak ostatně doložila Jednotným potvrzením o přijetí ke studiu ze dne 16. 12. 2014. Žalobkyně však správnímu orgánu I. stupně již nepředložila doklad, který by ověřoval plnění požadovaného účelu jiné/ostatní ode dne 1. 9. 2015, přičemž tak neučinila ani na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 8. 9. 2015, č. j. OAM-12537-26/DP-2013. Z předmětné výzvy bylo naprosto srozumitelné, jaké nedostatky žádosti správní orgán shledal, z jakých důvodů předložené doklady nejsou dostačující a jak mají být vady žádosti odstraněny. Rovněž poučení v závěru výzvy obsahuje všechny podstatné informace, kterých se mělo žalobkyni dostat.
15. V napadeném rozhodnutí žalovaná konstatovala, že s ohledem na §47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je při včasné podání žádosti plnění účelu povolení k dlouhodobému pobytu třeba vázat na celé období do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní. Pobyt cizince trvá i v době, kdy cizinec na území České republiky pobývá na překlenovací víza a je proto povinen plnit účel pobytu i v tomto období. Žalobkyně tedy byla v tomto období povinna plnit účel předchozího dlouhodobého pobytu, kterým bylo jiné/ostatní. Žalobkyně však správnímu orgánu I. stupně nedoložila žádný doklad, který by tuto skutečnost potvrzoval.
16. Podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat podobu delší než 1 rok a trvá-li stejný účel pobytu. Rozhodné ustanovení § 42 odst. 1 tedy stanoví kumulativní podmínky, které jsou předpokladem úspěšného podání žádosti. Musí se, za prvé, jednat o cizince, který zde pobývá na vízum nad 90 dní. Druhou podmínkou je záměr cizince přechodně pobývat na našem území po dobu delší než 1 rok. Konečně třetí podmínkou je trvání stejného účelu pobytu. Není sporu, že žalobkyně splňovala všechny tři podmínky v době podání žádosti. Pro posouzení věci je tak třeba vyřešit právní otázku spočívající v určení rozhodného okamžiku, ke kterému má být provedeno hodnocení skutkového a právního stavu v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
17. Povinnost správních orgánů rozhodovat podle stavu věci platného v době vydání rozhodnutí, ač není výslovně stanovena ani v zákonné úpravě správního řádu, již nescetněkrát potvrdil ve své judikatuře Nejvyšší správní soud, kdy kupříkladu v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1As 24/2011 – 79 uvedl: „Na rozdíl od občanského soudního řádu (§ 154 odst. 1) a soudního řádu správního (§ 75 odst. 1) neobsahuje správní řád konkrétní ustanovení, jež by zakotvovala zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Lze však souhlasit s názorem, že zásada vyplývá implicitně ze správního řádu, a to ostatně již jen s přihlédnutím k jiným ustanovením správního řádu, jako je § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 ... Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

řízení (např. již rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26). I to mohlo být důvodem, proč zákonodárce nepovažoval za nutné speciálně toto pravidlo kodifikovat do konkrétních ustanovení, na rozdíl od řízení přezkumného. V přezkumném řízení podle správního řádu se posuzuje soulad s právními předpisy podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. I když tedy není výslovně stejný princip zmíněn v ustanoveních upravujících postup správního orgánu na prvním stupni, není důvod se domnívat, že zákonodárce měl v úmyslu uplatňovat tento princip pouze v přezkumném řízení. ... Podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu, ale vůbec obecně podmínky pro vydání správního rozhodnutí, musí tedy být splněny nejen v době žádosti a v průběhu správního řízení, ale především k okamžiku rozhodnutí správního orgánu.“

18. Pokud žalobkyně namítala, že v daném případě nebyly dodrženy lhůty pro vydání rozhodnutí podle správního řádu, pak v prvním stupni správního řízení tato lhůta skutečně dodržena nebyla, to však samo o sobě nezpůsobuje nezákonnost prvostupňového rozhodnutí jako takového. Žalobkyně se v případě, kdy se domnívala, že její žádost není vyřízena v zákonné lhůtě, mohla domáhat opatření proti nečinnosti, případně jiných právních prostředků, této možnosti však žalobkyně dle obsahu správního spisu nevyužila.
19. Lze tedy shodně s žalovanou uzavřít, že pokud žalobkyně nedoložila správnímu orgánu I. stupně doklad, který by ověřoval plnění požadovaného účelu jiné/ostatní ode dne 1. 9. 2015, porušila tak povinnost uvedenou v zákoně o pobytu cizinců. Sdělení žalobkyně ze dne 25. 9. 2015, že účel pobytu hodlá změnit, je pro posouzení věci irelevantní. Správní orgán I. stupně řádně splnil svou poučovací povinnost, vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti, stanovil jí k tomu přiměřenou lhůtu a poučil ji o následcích neodstranění nedostatků podání. Za situace, kdy žalobkyně předložila pouze takové doklady, z nichž nebylo možné ověřit splnění jedné z podmínek pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní (tedy podmínku trvání stejného účelu pobytu, tj. jiné studijní aktivity, které nejsou studiem dle § 64 zákona o pobytu cizinců), pak správní orgán neměl jinou možnost než žádost zamítnout a povolení neudělit. Citované ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neumožňuje správnímu orgánu provést správní uvážení, zdali povolení udělí, či nikoliv. Správní uvážení orgánů veřejné správy totiž přichází do úvahy v situaci, kdy příslušná právní norma nespojuje s existencí určité právní skutečnosti jediný konkrétní následek. Opakem správního uvážení je vázanost, jež se uplatní v tomto případě a která subjektu veřejné správy neumožňuje vlastní rozhodování, nedává mu k této činnosti prostor a s naplněním zákonem vyžadovaných podmínek přímo spojuje nutnost určitého přesného řešení. Správní orgán je na základě zásady zákonnosti vázán zákonem a jinými právními předpisy, tudíž jestliže mu sám zákon nedává možnost správního uvážení, nemůže se od dikce zákona odchýlit, aniž by jej tím neporušil, a nevydal tak nezákonné rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2Azs 180/2018 – 51). Soud proto neshledal žalobní námitku důvodnou.
20. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala v obecné rovině porušení zásady legitimního očekávání s ohledem na „skutkově zcela shodný případ Z. O., nar. 2. 7. 1994, bytem jako žalobkyně“, aniž by však tento žalobní bod naplňovala konkrétními tvrzeními.
21. K tomu soud uvádí, že kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Ve správním soudnictví není soud oprávněn za žalobkyni vyhledávat či

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

dovytvářet žalobní body. Pokud tedy žalobkyně své námitky vznáší toliko v obecné rovině, může na ně soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti.

22. Soud souhlasí s názorem žalované vysloveným i v napadeném rozhodnutí, že každé správní řízení musí být posuzováno individuálně, vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, přičemž jednotlivé skutečnosti mohou mít v každém jednotlivém případě jiný vliv. Správní orgány v tomto řízení nepochybily, příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců správně aplikovaly. Rozhodnutí žalované v obdobné věci, na něž žalobkyně odkazovala, nebylo součástí správního spisu, a proto městský soud nemohl posoudit, zda by toto rozhodnutí bylo možné na daný příklad aplikovat či nikoliv.
23. Soud nevešel ani na námitku žalobkyně spočívající v porušení zásady hospodárnosti za situace, kdy nebylo vyhověno žádosti žalobkyně ze dne 19. 1. 2016 o spojení řízení. Soud se ztotožňuje s názorem žalované a potažmo s názorem správního orgánu I. stupně, prezentovaným ve vyrozumění ze dne 27. 1. 2016, č. j. OAM-12537-37/DP-2013, kdy správní orgán žádosti žalobkyně v souladu s § 140 odst. 1 správního řádu nevyhověl, neboť řízení o žádostech žalobkyně se nacházela v různých fázích (v souzené věci pak bezprostředně před vydáním prvostupňového rozhodnutí), týkala se jiných účelů pobytu a spojení obou řízení by tak v tomto stádiu nebylo z hlediska provádění důkazů a zachování veškerých procesních práv žalobkyně účelné.
24. Rovněž námitku žalobkyně spočívající v tvrzení, že správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí mimo jiné uvádí, že žalobkyně předložila doklad o zdravotním pojištění, který již pozbyl platnost, přičemž žalobkyní předložený doklad o platném zdravotním pojištění až do roku 2017 nezmiňuje, hodnotí soud jako irelevantní. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, prvostupňové i napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění naopak konstatují, že žalobkyně na výzvu správního orgánu doklad o platném komplexním zdravotním pojištění předložila. Důvodem pro zamítnutí žádosti pak byla výhradně skutečnost, že žalobkyně i přes poskytnutou součinnost správního orgánu nepředložila doklad prokazující účel pobytu na území s platností ode dne 1. 9. 2015.

VII.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. S ohledem na výše uvedené městský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. zamítl, neboť neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel soud přihlížet z úřední povinnosti.
26. Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl procesně úspěšný, však účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. června 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu